

gøre den Nytte i Øjeblikket, at det vil frembyde gunstige Landingsforhold for smaa, aabne Baade, naar de komme ind under en Paalandsstorm. Men der ligger jo ganske vist for mig en Tanke bag min Mening om Molerne's Betydning, nemlig den, at hvis det viser sig, at de Læmoler, som man nu tænker paa at bygge paa Vestkysten, ere holdbare ikke blot saaledes, at de blive staaende, saaledes at Søen ikke vælter dem over Ende, men ogsaa saaledes, at de holde sig fri for Tilsanding, saa vil man før eller senere paa disse Pladser forandre Molen til en lille Fiskerihavn. Dette er indlysende, og det maa Teknikerne være fuldt enige i, at hvis den enkelte Mole kan holde sig fri for Tilsanding, saa kan en Havn i langt højere Grad frembyde Sikkerhed for at holde sig fri for Tilsanding. Derfor tror jeg, man i Fremtiden faar langt større Brug for Molebygningen end i Øjeblikket, idet de kunne lægge Grundlaget for saadanne Fiskerihavne paa Vest- og Nordkysten, hvor der er fast Bund og derfor ikke Revledannelse af nævneværdig Betydning og som Følge deraf ikke Frygt for Tilsanding.

Det var med Hensyn til Molerne. Saa talte den ærede Minister om det, som er Stridsemnet her, om Havnen ved Skagen. Jeg takker den ærede Minister for Tilsagnet om, at han vil lade Spørgsmaalet om Øhavn eller landfast Havn tage under Overvejelse endnu en Gang. Jeg har det Haab — jeg ved jo ikke, hvorledes denne lille Kommission bliver sammensat, som Ministeren vil give det Hverv at undersøge disse Forhold, men jeg nærer endnu Haab om, at en saadan Kommission vil kunne komme til Erkendelse af, at det er ikke alene forsigtigst — deri ere vist alle enige — at gaa bort fra den landfaste Havn, men tillige klogest. Den ærede Minister udtalte, at der i teknisk Henseende intet var til Hinder for at bygge en landfast Havn, uagtet den kommer til at hvile paa en løs Sandbund. Ja, deri har den ærede Minister vist Ret, der er ingen, der bestrider det, det er kun et Pengespørgsmaal.

Den ærede Minister føjede dertil, at hvis jeg vilde paavise en Entreprenør, som frembød tilstrækkelig Sikkerhed for at kunne efterkomme, hvad han paatog sig, og som vilde paatage sig for Statskassen at bygge en Havn paa Jyllands Vestkyst for 1³/₄ Mill. Kr., vilde Ministeren straks slaa til. Det kan jeg i alt Fald ikke tjene den ærede Minister i. Jeg har ingen Sinde

udtalt noget, som kunde tydes i den Retning, at jeg tror, man kunde bygge en Havn, som kunde holde, paa Jyllands Vestkyst for 1³/₄ Mill. Kr. Hvad jeg derimod har sagt, og hvad jeg fremdeles vil staa ved, er, at hvis man vilde anvende de 1³/₄ Mill. Kr., som man nu tænker paa at anvende ved Skagen, ved Hirtshals, vilde man for dette Beløb til den Mole, som allerede bestaar, kunne føje en bøjert Yderarm, som kunde danne den ene Side af et Havnebassin, og opføre en tilsvarende Mole ved Siden af, saaledes at Havnebassinet var fuldført. Det kan gøres for 1³/₄ Mill. Kr., men saa vil man maaske udsætte sig for, at Havnen, der ligger saa langt inde paa Kysten, ikke vil holde sig fri for Tilsanding. Men den højtærede Minister maa dog give mig Ret i, at naar hans egne Teknikere med saa stor Styrke hævde, at en Havn med to Moler ganske anderledes kan holde sig fri for Tilsanding end een Mole, som man kalder for en Sandfanger, og naar Hirtshals Molen har kunnet i alt væsentligt holde sig fri, kan en Havn med to Moler langt bedre gøre det. Nej, i Stedet for at paavise en Entreprenør, der vil bygge paa disse Vilkaar, vil jeg hellere henvise til en Kendsgerning, der er betydeligt paalideligere end selv den sikreste Entreprenør, nemlig Molen ved Hirtshals. Den staar der, og saaledes at den giver det bedste Haab om at kunne udvikle sig til en Havn, som kan holde sig. Det er en Kendsgerning, der vejer langt mere end selv den bedste Garanti fra en enkelt Mand.

Den ærede Minister nævnte de enorme Summer, som de forskellige Kommissioner have forskrækket os med. Hvorledes de ere fremkomne, er vanskeligt at forstaa, idet man ikke alene kan nøjes med, som den ærede Minister gør, at paavise Naturforholdenes store Magt paa Jyllands Nord- og Vestkyst i Forhold til den mindre betydelige Styrke, de samme Kræfter have paa Sydsiden af Grenen. Det kan man ikke nøjes med; thi det er, naar alt kommer til alt, kun en Gradsforskul. Naturkræfterne paa begge Sider af Jyllands Kyst ere de samme; naar alt kommer til alt, kunde man reducere dem til en eneste, nemlig Blæsten. Det er Blæsten, der fremkalder høj Sø. Det er Blæsten, der fremkalder den stærke Strøm langs Land, det er Blæsten, der gør Ulykkerne, og naturligvis — det er jeg villig til at indrømme — har Blæsten større Tumleplads og kan derfor udøve større Virkning paa Jyllands Nord- og Vestkyst